

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

“ΜΕΓΑΛΩΣΑ ΚΛΕΒΟΝΤΑΣ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ,,!

[Μιά ένδιαφέρουσα αυτοβιογραφία της Λιζέτ Λανβέν, της όμορφης «βεντέττας» του γαλλικού κινηματογράφου.]

ΟΤΑΝ με παρεκάλεσαν να τους διηγηθώ την ιστορία της ζωής μου, οι διάφοροι συντάκται των κινηματογραφικών περιοδικών αρνήθηκα μ' ευγένεια. «...ζωή μου, τους δήλωσα είνε υπερβολικά άπλη και ήσυχη. Δεν έχει κανένα ενδιαφέρον.

—Τί λέτε! Διαμαρτυρήθηκαν, αυτά τα πράγματα δεν πρέπει καθόλου να σασάνησυχούν. Ξέρουμε να φτιάχνουμε υπέροχες συνεντεύξεις και μάλιστα σύμφωνα με τις απαιτήσεις του αναγνωστικού μας κοινού. Λοιπόν για σάς, παραδείγματος χάριν, πού είσατε όμορφη και χαριτωμένη, θά ταίριαζε ή ακόλουθη βιογραφία: Γεννηθήκατε σ' ένα παλιό αρχοντικό πύργο της Γαλλίας. Ο πατέρας σας ήταν καθαρόαιμος ευγενής κ' ή μητέρα σας μιά πεντάμορφη αριστοκράτις... Μεγαλώσατε σ' ένα αυστηρό μοναστήρι κι' όταν θγήκατε από εκεί πέρα θέλατε να χαρήτε τη νεότητά σας. Έτσι είχατε ένα συνταρακτικό αισθηματικό επεισόδιο. Ύστερα ένα άλλο...

Τους δέκοψα νευριασμένη από την αγανάκτησή μου. —“Οχι, κύριοί μου, τους είπα. Έτσι δεν γράφεται μιά βιογραφία. Αφήστε με έμένα να σάς τ' γράψω. Έλπίζω ότι θά καταφέρω να μη ξεφύγω καθόλου από την αλήθεια, κατακτώντας όλες τις αδυναμίες μου.

Τους είδα ότι πήραν μιά έκφραση θριάμβου και κατάλαβα, ότι είχα πέσει στην παγίδα τους. Μά είχα δώσει πειά το λόγο μου και δεν μπορούσα να τους άρνηθώ. Έτσι το ίδιο θράδυ κάθησα στο γραφείο μου και με δακρυσμένα μάτια έγραψα όλα τα επεισόδια της παιδικής ηλικίας μου κι' όλες τις στενοχώριες της δυστυχισμένης μου μητέρας. Έσείς πού διαβάζετε αυτή την βιογραφία μου δεν ξέρετε πόσο καλή γυναίκα ήταν ή μητέρα μου. Αυτή άγωνίσθηκε για να μάς μεγαλώσει κι' αυτή τσάκισε την υγεία της για χάριμάς. Αλλά άς σάς διηγηθώ από την αρχή την ιστορία μου.

Γεννήθηκα στις 3 Οκτωβρίου του 1914 στην Γκράς, μιά γραφική και μικρή πόλι πού απέχει σαράντα χιλιόμετρα από τη Νίκαια. Η Γκράς είνε ή πόλις των πιο όμορφων λουλουδιών. Όλοι οι κήποι της την άνοιξι παρουσιάζουν ένα μαγευτικό θέαμα και τ' άρωμά τους σκορπίζονταν σ' όλη την άτμόσφαιρα. Ναι, μη σάς φαίνετε παράξενο. Γεννήθηκα μέσα σ' αυτά τα σπάνια λουλούδια στο σπιτάκι ενός κηπουρού, του πατέρα μου. Ο καύμενος ο πατέρας! Έφυγε ύστερα από λίγους μήνες για τον πόλεμο πριν να μ' άκούση να συλλαβίζω τ' όνομά του και δεν ξαναγύρισε πειά. Μάταια ή μητέρα μου διάβαζε σ' όλες τις έφημερίδες τα όνόματα των τραυματιών. Ο πατέρας μου είχε εξαφανισθή και κανείς δεν ήξερε τί είχε άπογίνει. Αργότερα μάθαμε τέλος ότι είχε σκοτωθή σέ μιά πολύνεκρη μάχη κ' είχε μείνει στο πεδίο της τιμής.

Η μητέρα μου έκλαψε πάρα πολύ για το θάνατό του. Μά πιο πολύ γιατί δεν ήξερε τί να μάς κάνη και πώς ν' αναθρέψη έμένα και τον μεγαλύτερο άδελφό μου πού ήταν κι' αυτός μωρό και δεν μπορούσε ούτε να περπατήσει.

Τέλος πήρε την άπόφαση να έργασθή και πήγε και θρήκε τον ιδιοκτήτη της βίλλας στην όποια ήταν κηπουρός ο πατέρας μας. Με δάκρυα στα μάτια τον παρεκάλεσε ν' αναλάβη εκείνη τη δουλειά του άνδρός της, άφου άλλωστε την ήξερε τόσο καλά, για να μπορη να κερδίση μερικά χρήματα.

Έκείνος δεν της έφερε καμιά αντίρρηση. Μά ήταν τόσο σκληρός και θάνασος πού της δήλωσε:

—“Αν δεν περιποιησαι όπως πρέπει τα σπάνια λουλούδια μου θ' αναγκασθώ να σε διώξω!

Έτσι ή μητέρα μου πριν άκόμη να χαράξη ή μέρα πήγαινε στον κήπο, έσκαβε, φύτευε, πότιζε, έκοβε τη χλόη, περιποιόταν τα λουλούδια και δούλευε σκληρά, σαν πραγματικός άνδρας. Κι' όπως είχε γούστο ο κήπος του Λαρούά, ήταν ο πιο καλύτερος της Γκράς.

Μά ποτέ αυτός ο άνθρωπος δεν της είπε έναν καλό λόγο. Όταν μεγαλώσαμε ή μητέρα μάς έστειλε στο σχολείο και μάς έντυνε τόσο όμορφα, ώστε όλοι μάς νόμιζαν ότι είμαστε παιδιά κανενός πλούσιου κτηματία. Μά έμεις όταν μάς ρωτούσαν τους δηλώνουμε μ' υπερηφάνεια:

—Ο πατέρας μας σκοτώθηκε στον πόλεμο!

Έκείνοι όμως γελούσαν μ' αυτή τη δήλωσή μας, κι' ούτε και

σήμερα δεν μπορώ να καταλάβω γιατί τους έκανε κωμική έντύπωσι αυτή ή υπερηφάνειά μας.

Τά χρόνια όμως περνούσαν ή μητέρα άρχισε να κουράζεται και μιά μέρα πού μουσκέυτηκε από τη θροχή άρρώστιας βαρειά κι' έπεσε στο κρεβάτι.

Έκείνη την εποχή είμαστε οι μόνοι κάτοικοι της βίλλας. Ο πλούσιος ιδιοκτήτης είχε φύγει για ένα μακρινό ταξίδι. Έτσι θρεθήκαμε χωρίς λεφτά. Άγκασθήκαμε τότε να παρατήσουμε το σχολείο, να κλέβουμε, να κλέβουμε τα λουλούδια των κήπων και να πηγαίνουμε να τα πουλάμε σαράντα χιλιόμετρα μακριά στη Νίκαια! Για να τα κατορθώνουμε αυτό, σηκωνόμαστε από τα χαράματα, σκαρφαλώνουμε πίσω από τα περαστικά αυτοκίνητα και με τον ίδιο τρόπο γυρίζουμε πάλι το θράδυ!

Μιά νύχτα όμως θρήκαμε το σπίτι χωρίς φώς. Αυτό μάς τρόμαξε. Η μητέρα μας δεν άπάντησε καθόλου στις χαρούμενες φωνές μας. Παγώσαμε από το φόβο μας κι' άρχισαμε να κλαίμε. Ο Πώλ, ο άδελφός μου, άναψε τέλος το ηλεκτρικό. Βρήκαμε την μητέρα μας να κοιμάται στο κρεβάτι της, μ' άνοιχτά μάτια! Μείναμε στο προσκέφαλό της κλαίγοντας όλη τη νύχτα και προσπαθώντας να την ξυπνήσουμε.

Το πρωί κάτι περαστικοί διαβάτες πού άκούσαν τις φωνές μας μπήκαν στο σπίτι να ιδούν τί συμβαίνει.

—Ελάτε, μάς είπαν, ή μητέρα σας δεν θά ξυπνήση πειά! Και μάς πήραν από το χέρι για να μάς πάνε στο δήμαρχο της Γκράς.

Αυτός ήταν ένας πολύ καλός και πονετικός άνθρωπος. Μάς κράτησε στο σπίτι του και μάς μεγάλωσε σαν παιδιά του.

Σ' ήλικία δεκαπέντε χρόνων έγω είχα γίνει ένα πολύ ξανθό και πολύ όμορφο κορίτσι. Όσο για τον άδελφό μου αυτός είχε γίνει ένα δυνατό κι' έξυπνο παλληκάρι. Κι' όταν θρήκε μιά καλή δουλειά στο Παρίσι μου πρότεινε να τον άκολουθήσω.

Στην κοσμόπολι για να τα φέρνουμε βόλτα θέλησα κι' έγω να έργασθώ. Κι' όπως είχα κληρονομήσει όλη την δραστηριότητα της μητέρας μου σέ λίγους μήνες έγινε μιά πρώτης τάξεως δακτυλογράφος και τηλεφωνήτρια. Κι' έπειδή ήμουν πολύ όμορφη προσελήφθην σ' έναν μεγάλο οίκο μόδας στον όποιο ντυόντουσαν όλες ή άρτίστες.

Έτσι δεν άργησα να πειάσω φίλια μαζί τους και να γνωρίσω όλους τους προστάτες των. Ένας από αυτούς, κάποιος σκηνοθέτης των «στούντιο» της Ζουανβιλ μου πρότεινε λοιπόν μιά μέρα.

—Δεσποινίς Λιζέτ, είσατε τόσο χαριτωμένη ώστε πρέπει να δοκιμάσετε την τύχη σας στον κινηματογράφο!

Κι' έγω άκουσα τη συμβουλή του. Δεν είχα θέβαια στην αρχή την έπιτυχία πού φανταζόμουν. Άρχησα να κάνω μικρούς ρόλους και μόνο ύστερα από ένα χρόνο σκληρής δουλειάς άπεκαλύφθη το ταλέντο μου κι' έγινε μιά διάσημη «βεντέττα».

Έτσι πρωταγωνίστησα στο «Ξενοδοχείο των Σπουδαστών», στα φίλμ «Νεότης», «Μιά Γυναίκα στο Βολάν», «Το Μυστικό μιάς Νύχτας», «Στη Χώρα του Ηλίου» και σ' ένα σωρό άλλα έργα πού μου χάρισαν τη δόξα κι' άφθονα χρήματα. Σήμερα μπορώ να κάνω ό,τι θέλω και ν' αγοράσω ό,τι έπιθυμώ. Αλλά δεν μου είνε δυνατόν να ξεχάσω την παλιά μου ζωή. Γι' αυτό άγόρασα εκείνη την παλιά βίλλα της Γκράς, την έπισκεύασα και εκεί πέρα περνώ τους μήνες των «διακοπών» μου μαζί με τον άδελφό μου πού είνε κι' αυτός πλούσιος. Κάθε θράδυ δε πάμε και προσευχόμεθα μπροστά στην εικόνα της μητέρας μας πού έχουμε τοποθετήσει σ' εκείνο τον μικρό οίκισκο του κηπουρού όπου περάσαμε τα παιδικά μας χρόνια.

Και τότε θυμόμαστε την παιδική και δυστυχισμένη ήλικία μας και κλαίμε πού δεν ζούν τώρα οι γονείς μας για να μάς κυμαρώσουν και να χαρούν μαζί μας όλα τ' άγαθά πού μάς χάρισε ή τύχη μας.

Αυτή είνε ή πραγματική βιογραφία μου, άγαπητοί μου άναγνώστες. Συγχωρήστε με δε αν σάς λύπησα μ' αυτές τις έξωμολογήσεις μου. Μά δεν μπορούσα να σάς πω ψέματα. Μεγάλωσα κλέβοντας λουλούδια και προσπαθώντας να χορτάσω την πείνα μου. Αυτή είνε ή ιστορία της ζωής μου.

Λιζέτ Λανβέν